

Universitätsbibliothek Paderborn

Res Gestae Illvstrissimo-||rvm Martyrvm, Con-||fessorvm Atqve Sancta-||rvm Virginvm ...

Eorvm Praecipve, Qvae Per|| R. P. L. Surium sex Tomis compraehensae
sunt:|| et nunc restrictis verborum ambagibus ... ad ... D.|| Caesaris
Baronii Chronologiam|| digestae ac in quatuor Tomos distributae

Lippeloo, Zacharias

Coloniae, 1595

VD16 ZV 18288

7. Iunij.

Paulus succede
dit Alexandro in Epi
scopatu Bi
zantino.

Eiicitur è
sua sede.

Paulus reci
pit sedem
suam.

Constantio Constantini Magni filio regnante, cum Arriana persecutio acerrimè in Orthodoxæ fidei cultores desuperet, Alexandro Bizantinae urbis antistiti foelici morte sublato Orthodoxorum suffragijs susceptus est Paulus vir & doctrina & virtutibus per omnia clarus. Sed Constantius cum haud ita multo post Antiochia Constantinopolim rediisset, iratus electo, quod ex eius sententia non processisset, congregato Arrianorum conciliabulo condemnauit Paulum, & Eusebium Arrianae factionis hominem ex Nicomedia antistite urbis regia creat episcopum.

Interim Paulus sede sua eiectus cum Athanasio alijsque non paucis insigni virtute episcopis Romanam abiit; vt illac in matris ecclesiae ac ipsi Christo iniuriam apud vicarium eius Iulium iustitiam ac pietate vindicaret. Quod viro sancto nequam difficile fuit. Iulius enim mox cognita uersariorum fraude atque calumnia non modo Paulum sed & ipsum Athanasium ceterosque Catholicae fidei antistites suis sedibus restituit. Sed Constantius vt cognouit Paulum restitutum ab eo cum Hermoginem exercitus sui Ducem qui eum ex ecclesia exturbaret. Et ille quidem cum uenisset Constantinopolim non seginter Imperatoris suam voluntatem exequi voluit: sed populus tantarum iniuriarum impatiens & illius in arripitis armis interemit: & domum eius flammis absumpsit. Cuius rei fama commotus

sanè C
pletus
rate exp
præcipu
re eius
illud oc
mam ex
Paulu
uenit, &
ponit: qu
is literis
dem mag
tus ea re
stauit ac
nem Mace
militari m
ro tribus
ferabiliter
Cum au
de vero fid
stans Impe
tue tuebat
it, quibus
ret sedibus
tabac minas
quitate ac
perterritus
ret non pro
manter scri
sed hos foel
inde mox su
neem inter
ne procella
ticitavit. It

sanè Constantius, ipse indignatione ac furore repletus Bizantium venit, & Paulum quidem ciuitate expulit: ciuitatem verò multis ornamentis, & præcipuo quodam rei frumentariæ beneficio à patre eius vrbe collato spoliavit. Beneficium autem illud octoginta millia panum quotidianorū summam excedebat.

Paulus autem hoc modo pulsus iterum Romam venit, & Iulio Pontifici illatas denuò iniurias exponit: qui rursus & suis & Constantis Imperatoris literis eum munitū ad Sedem remisit. Fuit quidem magno ciuium gaudio exceptus, sed Constantius ea re grauiter offensus statim eum exilio multauit ac Macedoniū per vim intrusit. Impius autem Macedonius cum Philippo præfecto, collecta militari manu, ecclesiam inuasit, crudeli prius ferro tribus hominum millibus & quinquaginta miserabiliter deletis.

Cū autem triennio hoc modo suis pastoribus & vero fidei cultu ecclesiæ spoliata iacerent, Constantius Imperator, qui orthodoxæ fidei partes strepente tuebatur, literas ad Constantium fratrem dedit, quibus vt Athanasium & Paulum suis restitueret sedibus persuadere conabatur: ni faceret, intenderat minas, se vi & armis impetraturum, quod equitate ac iusticia consequi non poterat. His sanè perterritus Constantius Paulum quò minus rediret non prohibuit; Athanasium verò literis perantiter scriptis ad Sedem occupatam inuitauit. Sed hos felices successus Magnētius impia tyrannide mox subuertit. Nam & Constantem Imperatorem interemit, & sopitas nonnihil Arrianae insanie procellas turbulenta tempestate vehementius excitauit. Itaque Athanasius rursus fuga sibi salutem

Ecc 5 tom

Rursus expellitur.

Iterum redit & paulo post in exilium deportatur.

Paulus relegatur Cucu-
sum, & ibi
strangula-
tor.

tem quærere, & Paulus Armeniæ pietatis defensor
Cucusum relegatus iniquorum ibidem insidias de-
clinare coacti sunt. Quo in loco hic, impijs noctu
irruentibus, per laqueum martyrio cõsummatu est.

Interea Arriana hæresis liberè grassabatur do-
nec pietate Theodosij exterminata, vera fides lon-
go exilio repocata est. Quo tempore celeberrimū
illud Concilium œcumenicum Constantinopoli-
tanum sacratissimas sancti viri huius reliquias à
Cucuso maxima cum celebritate transferendas de-
creuit. Ibi tum videre licuit ingentem populi fre-
quentiam ad eam translationis solennitatem con-
fluentem: præsertim cùm tanti tamque eximij Pa-
tres qui Concilio præfuerant ipsi per se id munus
obirent: & eum honorem sanctissimi viri corpori
deferrent; quod reconditum fuit in ecclesia Mace-
donianis nuper ablata: quorū sœuitia sæpius pul-
sus & quater exilio mulctatus grauissima passus
fuerat.

Celeberrima reliqui-
arum eius
translatio.

VITA S. ROBERTI ABBATIS Cl-
stertiensis Ordinis in Anglia. ex ea que optima fide
apud Sarium extat. Migravit ex hac vita anno De-
mini 1159.

Iunij 7.

Robertus optima indole puer ex Eboracensi
prouinciâ oriundus literis & pietate ab in-
fantia imbutus, propter morum probitatem
adultæ iam ætate animarum curæ in ecclesia qua-
dam præfectus est. Sed cùm periculosum admo-
dum illud regimen sibi esse prudenter intelligeret,
eo protinus abdicato monasticę disciplinę in W-
tebiensi cœnobio sese tradidit. Per id tempus Ri-
chardus monasterij S. Mariæ Eboracensis locum
quendam à Turstino Archiepiscopo accepit, ut in
60 Cæ-

Monastico
se subdit in-
stituto.

Cisterciensium mores (qui præcipua quadã san-
 ctitatis opinione florebat) vitamque æmularetur.
 præstitit hoc egregie: prorsus ut nocte dieque in
 laboribus versaretur, & in summa vitæ asperita-
 te propter conscientie puritatem incredibili san-
 ctitudo exultaret. Ijs vitæ spiritualis delicijs captus
 libertus, eandem in localitatem summa Abbatis
 voluntate concessit: in qua annis admodum
 quinque exactis tantam sanctitatis apud omnes o-
 ratione consecutus est, ut nobilis quidam in Nort-
 umbrie regione amplissima possessione eum inui-
 derit, ut novum monasterium ibidem extrue-
 ret, suisque precibus mala cuncta profigaret. Pa-
 truit ille & Abbas loci illius constitutus tanta cura
 sollicitudine pro commisso sibi gregis salute in-
 solitabat, ut cælitus quandoque vocem audiret pre-
 cibus a Deo exauditas esse.

Creatus
Abbas.

Porro quàm grata ea sollicitudo, quã pro omni-
 bus salute gerebat, Deo fuerit, nõ erit abs re exem-
 plo declarare. Cum quandoque per novum castrum
 ire haberet, incidit in copiosam iuvenum turbam,
 inter quos vnus procaci vultu huc atque illuc dis-
 currebat, & quasi ad rem arduam extimulabatur. Ani-
 madvertens vir sanctus id esse dæmonis ludibrium,
 misit illum relicto officio se sequi. Confestim ille
 missis vultu Abbatis vestigia tanquam ad caudas e-
 rum alligatus, per lutum platearum, cunctis ad-
 rem valde ætonitis sequutus est. Vbi autem ex-
 irrem ad semitarum diuerticula ventum est, sta-
 vit vir Dei: Quisnam, inquit, tu es, & tibi cum illis
 quid rei erat? Ad quem ille: Quis ego sum non te la-
 & conatus meos probe nosti. Nuptie magna cum
 pompa in vico illo celebrantur: & ego eam in curam
 ventus eram, ut spiritus ab æmulis suis in convivio
 cæde-

Dæmonia
malignos
conatus im-
pedit.

caederetur, sicque ira & ebrietate, occaecati in multis
se vulneribus conficerent. denique ut intra urbem
seditione concitata, multorum animæ, cruciatis
corporibus, in nostras manus peruenirent. lamque
mihi per suaferam de parta victoria gaudiū ingens
me principi meo allaturum: at nunc per te dissipato
cōsilio, vacuus & inanis abscedo. His auditis vir
Dei nequitiam eius execrans, præcepit ei in nomi-
ne Domini ut ad deserta se loca conferret, neque
deinceps hominibus illuderet. Ad eam iussione
nequam spiritus euauit ingenti horrore relicto,
prorsus ut equi vix vllis habenis cohiberi possent.

Videt demo-
nem fratrum
culpam ex-
plētātem.

Nocte quadam vir sanctus vidit malignum ad
chori aditum consistere & fratrum actiones atten-
tè obseruare, si quid fortè in ijs depræhenderet
quod calumniari posset. At vir Dei instantius pro
fratrum suorum salute orare & singulos sui officij
monere cœpit, hostemque eadem indignatione re-
pletum expulit. Mox tamen reuersus reperit in
nem quédam inter nouitios animo ad illicita euas-
gantem, in dè clandestinam fugam meditantem.
Animaduertens igitur illum suæ sortis esse, fulcra
la apprehensum in fascellam suam coniecit, & ce-
leriter indè se proripuit. Cernens id vir Dei in-
xius pro salute illius preces multiplicauit, sed ille
ante auroram vagus & profugus, excusso suauis
go Christi, sequutus erat inimicum. Adiuuante
tem se hominibus sceleratis deditusq; latrocinijs
non diu post captus est & capite plexus in
è vita excessit.

Apostata
miserè per-
it.

Gedricus vir pietate & eruditione inclitatus,
Roberto cōfidenti aures præbere solebat, vidit autem
mam eius niueo candore fulgentem, cum è corpore
re migraret, angelorum manibus ad cælos de-
laratus cum
Corpus
cessit.

Corpus verò in terris conditum multis admodum miraculis clarum, cuius apud Deum meriti esset, egregie declarauit.

VITA S. MEDARDI EPISCOPI NO-
niomensis. ex ea qua est per Fortunatum presbyterum. Migravit ex hac vita anno Domini 556.

Beatissimus Medardus egregie sanctitatis vir, pater Nectardo, matre verò Protagia genitus apud Salentiacum, hæreditariam prædecessorum suorum possessionem, natus atque altus est. Erat itaque sanctus sub parentum tutela diligenter educatus, studioque literarum adhibitus, breui temporis spatio præ cæteris consodalibus suis scientiæ limine eminentiùs claruit. Porro adhuc puer præcipuo quodam pauperum aléctorum studentebatur: adeò ut frequenter & cibum & vestimentis sibi necessarium detraheres, ac pauperibus uolè admodum largiretur. Et quanquam non ea propter parentum indignationem incurrens, pius tamè puer cui pauperum cura assiduo sub ore viuebat, nullo modo ab eo benefaciendi ratio reuocari poterat.

Cum die quodam parens eius ex itinere fessus, equos suos in prato viridi custodiendos committens, fortuito hominè quendam ephippijs onustum transire videret, percunctari puer cœpit, quare tanta tam graui onere onustus incederet: cumque via satis laboris ac molestiæ adferret. Cumque iussu voce responderet, equum suum casu decessisse, puer, qua erat benignitate, statim unum ei suorum equis obtulit, ac hæstranti viatori precum obtrusit. Eques tam insperato munere oblatatus cum multis gratiarum actionibus laudatus recessit.

Post

Junij 8.
Patria eius.

Benignitas
eius in pauperes.